

Књига пророка Јоила и Лаодикејска црква адвентиста седмог дана — број двадесет три

Jeff Pippenger

2026-01-04

Број двадесет три

У двадесет другом чланку написао сам: „Затим се у једанаестом поглављу родослов изабраног народа приказује кроз десет имена од Сима до Аврама. Једанаесто поглавље је прича о вавилонској кули, али и родослов изабраног народа, представљеног Аврамом. Једанаесто поглавље уводи изабрани народ који је требало да ступи у троструки савез с Богом. Трећи и завршни корак била је жртва Исака у двадесет другом поглављу. Поглавље „једанаест“ јесте алфа-почетак, а поглавље „двадесет два“ омега-свршетак. Вера потребна да се Божји глас чује у значењу имена, ни по чему се не разликује од вере потребне да се Његов глас чује у бројевима Његове Речи.”

Једанаесто поглавље представља Каинов завет и Авељев завет. Током година смо више пута показивали да пророчке одлике вавилонске куле представљају кривотворени завет. После потопа дошло је до промене домостроја: пре потопа се богослужило код врата Едема, а после потопа богослужење је требало да буде при олтару. Олтар је имао одређене библијске захтеве. Требало је да буде подигнут од природног камена, без икаквог људског кресања или тесарења камена. Морао је бити камен на камену, без малтера.

Сврха куле била је да Нимродовим четама начини име, што представља карактер. У кули видимо човека како настоји да спасе самога себе и да уздигне себе као богове небеске. Кула је симбол цркве која мисли да може сама себе спасити и која мисли да треба да буде уздигнута, као што чини десет царева у Псалму 83, када уздижу папску главу у злом савезу библијског пророштва, који се збива при недељном закону.

Песма или псалам Асафов. Не ћути, Боже; не мируј, и не буди нем, Боже. Јер, гле, непријатељи Твоји буне се, и они који Те мрзе подигли су главу. Псалми 83:1, 2.

Свет је управо био уништен Нојевим потопом, а разлог због којег је Бог означио затварање времена милости над предпотопним светом био је тај што су помисли човекове постале свагда зле. Библија говори о јединству на разне начине, од којих је један да се гледа „око у око“. Могу ли двојица ходити заједно, ако нису сагласни?

А молим вас, браћо, именом Господа нашега Исуса Христа, да сви једно говорите, и да не буду међу вама раздори; него да будете савршено сједињени у истом уму и у истој мисли. 1. Коринћанима 1:10.

Када је Бог помео језик приликом суда над Нимродовим царством, то указује да су пре те пометње сви били у јединству, те су стога сви били истог карактера; а тај карактер био је религија заснована на људским делима — насупрот онима у том истом поглављу који су

представљени Авраамом. Сим је био верна душа у време Нимродово. Историчари указују на Сима као на онога који је убио Нимрода, силног бунтовника пред Господом. Суштина остаје и без мишљења историчара, јер је Сим човек савеза, који води своје порекло од Ноја, човека савеза, који води своје порекло натраг до Сита, другог човека савеза, који је ушао у историју савеза да замени свога брата Авела, који је био још један човек савеза, непосредни потомак Адамов.

Постање једанаесто представља велику борбу између Христа и Сатане, у оквиру завета живота и завета смрти. Нимрод представља великог ловца пред Господом, јер он представља цркву која има многе присталице. Аврам, преко Сима, представља цркву која има тек мало присталица. Сим је био човек завета у време када је Нимрод градио своју кулу, али два завета у једанаестом поглављу нису представљена Симом и Нимродом, него Нимродом и Авраамом. Павле јасно утврђује ово пророчко правило.

Јер овај Мелхиседек, цар Салима, свештеник Бога вишњег, који сrete Авраама када се враћао од покоља царева, и благослови га; коме и Авраам даде десетак од свега; најпре, по тумачењу, Цар правде, а потом и Цар Салима, што ће рећи, Цар мира; без оца, без мајке, без родослова, немајући ни почетка дана ни свршетка живота, него уподобљен Сину Божијему, остаје свештеник довека. А погледајте колики беше овај, коме и сам патријарх Авраам даде десетак од плена.

И заиста, они од синова Левијевих који примају свештеничку службу имају заповест да узимају десетак од народа по закону, то јест од своје браће, мада су и они изашли из бедара Авраамових:

А онај чије се порекло не рачуна од њих, примио је десетке од Авраама и благословио онога који је имао обећања. А без икаквог противречја, мањи прима благослов од већег. И овде десетке примају људи који умиру; а онде их прима онај за кога се сведочи да живи. И, да тако кажем, и Левије, који прима десетке, дао је десетке у Аврааму. Јер још беше у бедрима оца свога, кад га сrete Мелхиседек. Јеврејима 7:1–10.

У теми Мелхиседека има веома много садашње истине, али ја једноставно указујем на то да Павле непосредно учи да пророчке одлике људи завета — а под тим мислим на мушкарце и жене у надахнутом сведочанству чије библијско сведочанство означава међаш у пророчкој линији Божјег завета са човечанством — Павле, дакле, учи да је Мелхиседек, који је живео пре него што је левитско свештенство било успостављено на Синају, и стога више од четири стотине година пре него што је постојало левитско свештенство, примио десетак од Левија. Да би неко припадао левитском свештенству, морао је бити Левит који је могао доказати своје крвно порекло од Левија. Мелхиседек није могао показати да потиче из Левијеве лозе, јер Леви још није био рођен.

Линија пророштва која представља Божји завет са Адамом и Евом заправо обухвата два завета. Први је био завет живота са једноставним испитом. После пада и неуспелог испита, следећи завет је укључивао крв јагњета како би се обезбедила одећа. Потом је уследио Божји завет са човечанством, представљен дугом, Нојем и богослужењем код олтара. Затим

је дошао једанаести нараштај Постања, где је започео Божји завет са изабраним народом, који ће се звати Јевреји. У свакој од тих прича библијски ликови су заветни мушкарци или жене.

У једанаестој глави Постања изнет је почетак завета живота са изабраним народом, и то је изнето управо тамо где Нимрод успоставља завет смрти, представљен опекама и малтером, који су били фалсификат необрађеног камења и одсуства малтера, представљених жртвеником. Сестра Вајт нас обавештава да жртвеник представља Христа; стога Нимродова религија, која је кривотворена религија, представља кривотвореног Христа.

И рекоше један другоме: „Хајде да правимо опеке и да их добро испечемо.“ И опеке им беху уместо камена, а смола им бјеше уместо малтера. Постање 11:3.

Ако ли ми начиниш жртвеник од камена, не гради га од тесаног камена; јер ако подигнеш своје оруђе на њега, оскврнио си га. Излазак 20:25.

„Налазимо се у опасности да помешамо свето и обично. Свети огањ од Бога треба да се употребљава у нашим настојањима. Прави олтар је Христос; прави огањ је Свети Дух. Ово је наше надахнуће. Само онда када Свети Дух води и управља човеком, он је сигуран саветник. Ако се одвратимо од Бога и од Његових изабраних да бисмо тражили савет код туђих олтара, биће нам одговорено према нашим делима.” Selected Messages, књига 3, 300.

Између осталих истина, једна од поука које се пророчки изводе из Постања једанаест јесте да оно представља почетак једне пророчке линије. Нојев потоп означава пророчко раздвајање. Када је Ноје изашао из ковчега, требало је да постоји нови начин богослужења, а начин богослужења увек производи две класе богомољаца, као што је показано у историји Каина и Авеља. Постање једанаест јесте нови свет, са историјом почетка која постаје темељна прича историје свршетка, док Божји заветни народ последњих дана позива раднике једанаестог часа из Вавилонa током кризе недељног закона. Неврод је човек греха током кризе недељног закона, а Сим, који је Авраам, јесте човек Божји у тој истој кризи. Расејање и пометња језика у Постању једанаест започели су убрзо након што је Ноје изашао из ковчега. Тема једанаестог поглавља јесу два завета, а прича достиже свој закључак када је трећи корак Авраамског завета изложен у двадесет другом поглављу.

Једанаесто поглавље је алфа-историја линије Авраамове, која достиже омега-историју у двадесет другом поглављу. Почетна прича о Невродовом Вавилону и завршна прича о приношењу Исака, обе представљају коначни суд над човечанством. Линија почиње код Невродове куле и пружа се до приношења Исака, а та линија достиже врхунац у два супротна приноса. Невродов принос прима Божји извршни суд, а Авраамов суд прима Божји благослов. Неврод је алфа једанаестог поглавља, а Авраам је омега двадесет другог поглавља. Омега је увек већа, барем двадесет и два пута према јеврејском алфabetу, а сила која се показала у пометњи језика и расејавању народа по свој земљи далеко је надмашена силом крста. Невродова кула представља Куле близнакиње 11. септембра, а приношење Исака представља недељни закон.

Линија завета са изабраним народом почиње симболом броја једанаест и завршава се симболом броја двадесет два. Та линија се окончава на затварању времена милости у алфа-историји Нимрода, а такође и у омега-историји Аврама. Сама историја Нимрода и Аврама изложена је у првој књизи Библије, и постављена је у оквир сабирања остатака након сасвим недавног разорења Нојевим потопом. У првој књизи Библије, приказ двају завета пружа два сведока који износе затварање времена милости у линији од једанаестог до двадесет другог поглавља.

Ко чини неправду, нека и даље чини неправду; и ко је нечист, нека и даље буде нечист; и ко је праведан, нека и даље чини правду; и ко је свет, нека и даље буде свет. Откривење 22:11.

Неврод је и даље неправедан и нечист, а Авраам је и даље праведан и свет, како је то показано у алфи Постања 11–22, а такође и у омеги Откривења 22:11. Непосредно пре него што се време милости затвори, у 10. стиху изриче се објава да се не запечате речи пророштва ове књиге. Непосредно пре него што се време милости затвори, већ у самом наредном стиху, у Откривењу треба да постоји пророштво које треба да буде отпечаћено. Два стиха после једанаестог стиха, Христос даје кључ да се то пророштво отпечати.

И рече ми: Не запечаћуј речи пророштва књиге ове, јер је време близу. Ко чини неправду, нека и даље чини неправду; и ко је нечист, нека и даље буде нечист; и ко је праведан, нека и даље чини правду; и ко је свет, нека и даље буде свет. И ево, долазим ускоро, и плата моја је са мношвом, да дам свакоме по делима његовим.

Ја сам Алфа и Омега, почетак и свршетак, први и последњи. Откривење 22:10–13.

Двадесет друго поглавље је омега-поглавље читаве Библије, а кључ за отварање пророчанства у Откривењу које је запечаћено јесте начело које је Христос, изнад свих других, истакао у првом поглављу Откривења. Прво поглавље је прво слово јеврејског алфавита, а двадесет друго поглавље је последње. У стиховима девет до једанаест првог поглавља, Јован представља себе и поистовећује Христа као Алфу и Омегу.

Ја Јован, који сам и ваш брат и заједничар у невољи, и у царству и трпљењу Исуса Христа, бејаш на острву које се зове Патмос, ради речи Божје и ради сведочанства Исуса Христа. Бејаш у Духу у дан Господњи, и чух за собом глас велик, као трубу, који говораше: Ја сам Алфа и Омега, први и последњи; и: што видиш, напиши у књигу и пошаљи седмим црквама које су у Азији: у Ефес, и у Смирну, и у Пергам, и у Тијатиру, и у Сард, и у Филадельфију, и у Лаодикију. Откривење 1:9-11.

У једанаестом стиху Јован се налази на Патмосу, али се у дванаестом стиху окреће, и од тог тренутка па надаље налази се у небеској светињи. Тако у стиховима 9/11 налазимо Јованово сведочанство, које Исуса поистовећује као Алфу и Омегу, што је Исус већ о Себи изјавио у осмом стиху:

Ја сам Алфа и Омега, почетак и свршетак, говори Господ, који јесте, и који беше, и који долази, Сведржитељ. Откривење 1:8.

У осмом стиху Јован записује оно што је чуо да Христос говори о самоме Себи. У стиховима девет до једанаест, Јован говори о себи. То представља два сведока у првих једанаест стихова који поистовећују Христа као Алфу и Омегу. Стихови девет до једанаест представљају засебну целину мисли. Иако су повезани са целим поглављем, у овим стиховима Јован говори о себи, док у стиховима четири до осам Јован говори у име Божанства Његовим црквама. Четврти стих започиње целину мисли која се завршава у осмом стиху. То се препознаје по уводним обележјима Христа, који беше и јесте и који ће доћи, при чему је тако означен у четвртом стиху, а затим поново у осмом.

Јован седморици црква које су у Азији: благодат вам и мир од Онога који јесте, и који беше, и који долази; и од седам Духова који су пред престолом његовим; и од Исуса Христа, који је верни сведок, и првенац из мртвих, и кнез над царевима земаљским. Њему који нас је љубио и опрао нас од греха наших својом крвљу, и учинио нас царевима и свештеницима Богу и Оцу своме, њему слава и власт у векове векова. Амин. Гле, иде с облацима; и угледаће га свако око, и они који га прободоше; и заплакаће за њим сва племена земаљска. Да, амин.

Ја сам Алфа и Омега, почетак и свршетак, говори Господ, који јесте, и који беше, и који долази, Сведржитељ. Откривење 1:4–8.

Прва три стиха првог поглавља износе откривење Исуса Христа, које се отпечаћује непосредно пре него што се време милости затвори, јер трећи стих каже: „јер је време близу.“ „Време је близу“ јесте истоветна изјава као у десетом стиху двадесет другог поглавља, који каже: „Не запечаћуј речи пророштва ове књиге, јер је време близу.“ Пророштво које се отпечаћује јесте Откривење Исуса Христа.

Четврти стих започиње откривање, и четврти стих почиње Јовановим сведочанством: „Ја, Јован“, а затим се у осмом стиху сам Христос поистовећује. Људски сведок у првом од тих пет стихова и божански сведок на крају. Четврти стих означава Небеског Оца као Онога „који јесте, и који беше, и који долази“. Осми стих означава Христа као Онога „који јесте, и који беше, и који долази“.

Кључ за отпечаћивање Откривења Исуса Христа јесте начело алфе и омеге. Као Први и Последњи, Христос такође постоји у садашњости, премда је био у прошлости и биће у будућности. Чињеница да су Исус и Отац обојица Бог који беше, и јесте, и који ће доћи, представља још једно приказивање Христа као Алфе и Омеге. Он је Алфа и Омега, Први и Последњи, Почетак и Свршетак, и Он беше на почетку и биће на свршетку. „Кључеви“ царства, који су дати цркви у Кесарији Филиповој, такође су и „кључ“ положен на раме Елијакимово у Исаји 22:22. Алфа књиге Откривења јесте прво поглавље, а омега је двадесет друго, те тако налазимо сав јеврејски алфавит у поглављима Откривења. Тринаесто поглавље представља побуну Сједињених Америчких Држава, а потом и света. Прво поглавље представља Христа као Алфу и Омегу, а двадесет друго поистовећује исту истину, али у вези са отпечаћивањем које се спомиње у првом поглављу. Прво, тринаесто и двадесет друго поглавље представљају три јеврејска слова која заједно образују реч „истина“.

У двадесет трећем поглављу Јеванђеља по Матеју Исус изриче осам тешкоћа над фарисејима и садукеејима. У последњем стиху двадесет другог поглавља Христово општење са препирљивим Јеврејима завршило се загонетком о Давиду, загонетком која се може разрешити једино ако се разуме начело алфе и омеге.

А када се фарисеји беху окупили, Исус их упита говорећи: Шта мислите о Христу? Чији је он син?

Кажу Му: Син Давидов.

Он им рече: Како га онда Давид у Духу назива Господом, говорећи: Рече Господ Господу мојему: Седи мени с десне стране, док не положим непријатеље твоје за подножје ногама твојим? Ако га, дакле, Давид назива Господом, како му је син?

И нико не могаше да Му одговори ни речи; нити се ико усуди од тога дана да Га више ишта запита. Матеј 22:41–46.

Закључак двадесет другог поглавља означава путоказ у историји завета. Јеремија се такође бави овом линијом истине:

Реч која дође Јеремији од Господа, говорећи: Стани на вратима дома Господњег и објави онде ову реч, и реци: Чујте реч Господњу, сви ви из Јуде, који улазите на ова врата да се поклоните Господу. Овако вели Господ над војскама, Бог Израиљев: Поправите своје путеве и дела своја, и учинићу да пребивате на овом месту. Не уздајте се у лажљиве речи, говорећи: Храм Господњи, храм Господњи, храм Господњи, то је ово.

Јер ако заиста поправите путеве своје и дела своја; ако заиста будете вршили правду између човека и ближњег његова; ако не будете тлачили дошљака, сироче и удовицу, и не будете проливали невину крв на овом месту, нити ходили за другим боговима себи на пропаст: тада ћу учинити да пребивате на овом месту, у земљи коју дадох оцима вашим, од века и до века. Ево, ви се уздате у лажљиве речи, које не могу донети корист. Хоћете ли красти, убијати и чинити прељубу, и лажно се заклинају, и кадити Валу, и ходити за другим боговима којих не познајете; па онда долазити и стајати преда мном у овом дому, који се назива мојим именом, и говорити: Избављени смо да чинимо све ове гадости?

Да ли је овај дом, који се назива мојим именом, постао у вашим очима разбојничка пећина? Ево, и ја сам то видео, говори Господ. Него идите сада на моје место које беше у Силому, где испрва настаних име своје, и видите шта му учиних због злоће народа својега Израиља.

А сада, зато што сте учинили сва та дела, говори Господ, и ја вам говорих, устајући рано и говорећи, али ви не слушасте; и звах вас, али ми не одговористе; зато ћу учинити овоме дому, који се назива мојим именом, у који се уздате, и месту које дадох вама и оцима вашим, као што сам учинио Силому. И одбацићу вас испред лица свога, као што одбацих сву браћу вашу, све семе Јефремово. Зато се не моли за овај народ, нити подижи вапај ни молитву за њих, нити ми посредуј; јер те нећу услишити. Јеремија

7:1–16.

Јеремији је било речено да се не моли за древни Израил, јер су достигли тачку са које није било повратка, као и ситничави Јевреји на крају двадесет другог поглавља. Када је Мојсије, (човек завета) био суочен са Божјом одлуком да уништи изабрани заветни народ, Мојсије је посредовао молитвом. У седмом поглављу, Јеремији је речено да се не моли за тај исти заветни народ. Пророштвена историја Силома означена је као доказ, ред по ред, да Бог одбацује изабрани заветни народ када њихов грех достигне тачку на којој више нема искупљења, како је изражено у једном стиху.

Јефрем се припојио идолима; оставите га на миру. Осија 4:17.

У историји завета, тачка у којој Бог окончава Свој заветни однос представља посебну ознаку пута. Одбацивање извештаја Исуса Навина и Халева, које означава десету пробу, јесте још један пример. И Јеремији се, неколико поглавља касније, такође заповеда да се не моли за овај народ.

Зато се ти не моли за тај народ, нити подижи вапај ни молитву за њих; јер их нећу услишити у време када завапе к мени због своје невоље. Јеремија 11:14.

У седмом поглављу, избацивање Лаодикејаца у време недељног закона, као што је представљено симболиком Силоама, указује на оно што ће Он „учинити“ у блиској будућности.

Зато ћу учинити овоме дому, који се зове мојим именом, у који се уздате, и месту које дадох вама и оцима вашим, као што учиних Силому. И одбацићу вас испред лица својега, као што одбацих сву браћу вашу, све семе Јефремово. Зато се ти не моли за тај народ, нити подижи вапај ни молитву за њих, нити ми се заузимај за њих; јер те нећу послушати. Јеремија 7:14–16.

У једанаестом поглављу, заповест да се не моли односи се на страх који ће обузети Лаодикејце када се нађу у времену невоље које следи након закона о недељи. Страх који доживљавају смештен је у оквир историје њиховог одбацивања завета.

Чујте речи овога завета и говорите људима Јудиним и становницима Јерусалима; и реци им,

Овако говори Господ Бог Израилљев;

Проклет да је човек који не слуша речи овога завета, који сам заповедио оцима вашим у дан када их изведох из земље египатске, из гвоздене пећи, говорећи: Слушајте глас мој и извршујте их, према свему што вам заповедам; и бићете ми народ, а ја ћу вам бити Бог; да извршим заклетву којом сам се заклео оцима вашим, да ћу им дати земљу у којој тече млеко и мед, као што је данас.

Тада одговорих и рекох: Нека тако буде, Господе. Тада ми Господ рече,

Објави све ове речи по градовима Јудиним и по улицама јерусалимским, говорећи: Чујте речи овога завета и творите их. Јер сам озбиљно опомињао оце ваше од дана кад их изведох из земље египатске па до данас, устајући рано и опомињући, говорећи: Слушајте глас мој. Али не послушаше, нити приклонише ухо своје, него иђаху сваки по помислима злого срца свога; зато ћу пустити на њих све речи овога завета, које им заповедих да творе, али их не творише.

И Господ ми рече: Угота се нашла међу људима Јудиним и међу становницима Јерусалима. Вратили су се на безакоња својих праотаца, који не хтедоше да слушају Моје речи; и пођоше за другим боговима да им служе. Дом Израиљев и дом Јудин раскинули су Мој завет који склопих с оцима њиховим.

Зато овако вели Господ: Ево, пустићу на њих зло од којег неће моћи утећи; и ако завапе к мени, нећу их услишити. Тада ће ићи градови Јудини и становници Јерусалима, и вапиће боговима којима каде; али их они нимало неће спасити у време невоље њихове. Јер колико је градова твојих, Јудо, толико је и богова твојих; и колико је улица у Јерусалиму, толико сте подигли жртвеника тој срамоти, жртвеника да каде Валу.

Зато се не моли за тај народ, нити подижи вапај ни молитву за њих; јер их нећу услишити у време кад Ми буду вапили због своје невоље. Јеремија 11:1–14.

Васкрсење кандидата, да буду међу сто четрдесет и четири хиљаде, поистовећује се у Откривењу 11:11; а њихово коначно сабирање поистовећује се у Исаји 11:11; а спољашња линија аждаје, звери и лажног пророка поистовећује се у Данилу 11:11; Суд недељног закона над кукољем поистовећује се у Језекиљу 11:11, а казна и страх који долазе на луде девојке поистовећују се у Јеремији 11:11.

Заповест да се не моли за тај народ представља путоказ у последњим стиховима двадесет друге главе Јеванђеља по Матеју, а двадесет трећа глава идентификује осам тешкоћа над адвентизмом. Двадесет трећа глава је или 22. октобар 1844. године, или недељни закон. Оба та путоказа представљају испуњење брака, а брак је између невесте и мужа, који се сједињују у једно тело. Довршење брака представља помирење, или „по-ми-ре-ње“. Човек је створен по обличју Божјем, и Он је створио мушко и женско. Њихово потомство представљено је са двадесет три хромозома од мушкарца и двадесет три од жене. Заједно, њихових четрдесет и шест хромозома сачињавају храм. Сваки појединац је храм, јер зар не знате да сте храм Господњи?

Довршење брака, када двоје постају једно, јесте сједињење два храма од по двадесет и три, да би се образовао један храм од четрдесет и шест. Христос је Онај који гради храм, и Он гради Своју цркву као женски храм који треба да се сједини с Његовим мушким храмом. Та веза настаје када се људски храм сједини с Божанским у Светињи над светињама Божјег храма. „Двадесет и три“ је симбол запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде, а то дело је отпочело на крају пророчанства о две хиљаде и три стотине година. Матеј двадесет и три је објава осуде против лаодикејских адвентиста седмог дана, који су кривотворина сто четрдесет и четири хиљаде.

Сто четрдесет и четири хиљаде јесу осми који је од седморице, и они су они који васкрсавају у осми дан, и они су осам душа у Нојевој барци, они су осам потомака Сита, а печат на њиховим челима био је предображен обрезањем, које се вршило у осми дан. Они су свештеници који бивају помазани за службу у осми дан, а изрицање осам тешкоћа над адвентизмом у двадесет трећем поглављу јесте изрицање против кривотворене осморице.

Изрицању тешке осуде над лудим девојкама претходи запечаћење Божјег народа у последњем стиху двадесет другог поглавља. Двадесет друго поглавље је у сагласју са двадесет другим поглављем Постања, јер прва књига Старога завета представља праслику прве књиге Новог завета. У средишту пророчке линије од Матеја једанаест до двадесет другог поглавља, која обухвата дванаест поглавља, а шесто од тих дванаест поглавља јесте шеснаесто поглавље, где је име Симона Варјоне било промењено у Петар.

А ја ти кажем и то, да си ти Петар, и на овоме камену сазидаћу Цркву своју; и врата пакла неће је надвладати. Матеј 16:18.

У Матеју, од једанаесте до двадесет друге главе, има 459 стихова. Средишњи стих јесте седамнаести стих шеснаесте главе, али се тај стих не може одвојити од осамнаестог и деветнаестог, јер они чине једну изјаву.

А Исус одговори и рече му: Благо теби, Симоне, сине Јонин; јер ти то не откри тело и крв, него Отац мој који је на небесима. А и ја теби кажем: ти си Петар, и на овоме камену сазидаћу Цркву своју, и врата пакла неће је надвладати. И даћу ти кључеве Царства небескога; и што год свежеш на земљи биће свезано на небесима; и што год разрешиш на земљи биће разрешено на небесима. Матеј 16:17–19.

Само средиште поглавља од једанаестог до двадесет другог јесте темељна заветна изјава хришћанства. У тој изјави, Симоново име бива промењено у Петар, што — када примените бројчани положај који свако слово енглеског језика има, као што је „a“ један, а „z“ двадесет шест — показује да је „p“ 16, „e“ 5, а „t“ 20, и друго „e“ 5, а „r“ 18. Када помножите 16 X 5 X 20 X 5 X 18, добијате 144.000, а упућивање на Петрову промену имена, симбол заветног односа, налази се у поглављу 16, стих 18, а прво слово имена Peter јесте број 16, а последње слово број 18. Све се то налази у средишту дванаест поглавља која почињу симболом једанаест и завршавају се симболом двадесет два.

Та линија се такође налази у једанаестом до двадесет другом поглављу Постања, и у тој линији има 305 стихова, што означава седамнаесто поглавље и једанаести стих као средиште те линије. Та линија од дванаест поглавља прве књиге Старога завета поистовећује завет са Аврамом и представља алфа-линију која се сусреће са омега-линијом у истим поглављима прве књиге Новог завета. Средиште омега-линије у Матеју јесте врхунац заветног односа сто четрдесет и четири хиљаде, који су знак завета што се подиже у време недељног закона. Средишњи стих линије у Постању не означава само средишњи стих, већ и други, односно средњи корак у троструком завету са Аврамом, и подједнако значајно, знак завета.

И обрезујте тело свога обрезања; и то нека буде знак завета између мене и вас. Постање 17:11.

Наставићемо ове ствари у следећем чланку.

„Затим, док је метлом разгртао прашину и смеће, лажни драгуљи и кривотворени новац, све се то подиже и изађе кроз прозор као облак, и ветар их однесе. У тој ужурбаности затворих очи за тренутак; кад их отворих, све смеће беше нестало. Драгоцени драгуљи, дијаманти, златни и сребрни новчићи, лежаху разасути у изобиљу по читавој соби.

„Затим је на сто ставио ковчежић, много већи и лепши од претходнога, па је сакупљао драгуље, дијаманте, новчиће, пуним шакама, и бацао их у ковчежић, све док ниједан није остао, иако неки од дијаманата нису били већи од врха игле.“

„Затим ме је позвао да ‘дођем и видим’.“

„Погледала сам у ковчежић, али су ми очи биле заслепљене тим призором. Сијали су десет пута већом славом него раније. Мислила сам да су били избрушени у песку ногама оних опаких особа које су их разбацале и погазиле у прашину. Били су поређани у дивном реду у ковчежићу, сваки на своме месту, без икаквог видљивог труда човека који их је убацио. Узвикнула сам од саме радости, и тај узвик ме је пробудио.” Early Writings, 83.

„Сувише удаљујете Господњи долазак. Видела сам да је позни дажд долазио [изненада као] поноћни поклич, и с десет пута већом силом.“ Spalding and Magan, 5.

И у свакој ствари мудрости и разума, о којој их цар запита, нађе да су десет пута бољи од свих врача и звездара који беху по свему царству његову. Данило 1:20.